

«Το σχολείο δεν είναι τίποτε άλλο από ένα όργανο καταπίεσης στα χέρια των κυβερνώντων. Αυτοί δε θέλησαν ποτέ την ανύψωση του ατόμου, αλλά τις υπηρεσίες του, γι' αυτό είναι μάταιο να ελπίζεις στα κατασκευασμένα από την εξουσία σχολεία.»

Francesco Ferrer

Το σχολείο μπορεί να γίνει ένα εργαλείο απελευθέρωσης της σκέψης και της ανθρώπινης υπόστασης, και όχι αυτό που είναι σήμερα, ένας μηχανισμός καταπίεσης και ελέγχου στα χέρια του κράτους και της

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ
ΟΤΙ ΤΑ ΕΓΓΟΝΙΑ ΜΑΣ
ΘΑ ΔΟΥΝΕ
ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΜΕΡΕΣ?

ΞΕΡΩ ΚΙ ΕΓΩ
ΕΙΝΑΙ ΙΚΑΝΑ ΓΙΑ ΟΛΑ
ΑΥΤΑ ΤΑ ΜΑΛΑΚΙΣΜΕΝΑ.

εξουσίας. Οι αγώνες των μαθητών ενάντια στα νομοσχέδια της κυβέρνησης είναι δίκαιοι (ανεξάρτητα από τα επιμέρους αιτήματα), ως ένα ακόμη κομμάτι αντίστασης σε ότι μας καταπιέζει και μας κλέβει τη ζωή.

Χρειαζόμαστε μόρφωση

που θα την επιλέγουμε εμείς οι ίδιοι και θα μας δίνεται απλόχερα, χωρίς τους ρόλους του δάσκαλου και μαθητή, αλλά βασισμένη σε σχέσεις αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας. Χρειαζόμαστε έναν κόσμο ισότητας και ελευθερίας, χωρίς πλούσιους και φτωχούς, χωρίς εθνικούς και θρησκευτικούς φανατισμούς και διαχωρισμούς.

Τον κόσμο τον έσπρωξαν μπροστά οι άνθρωποι που αμφισβήτησαν τις εξουσίες και αγωνίστηκαν για ένα καλύτερο κόσμο, και ίσως είναι το πιο σπουδαίο μάθημα που δε διδάσκεται σε κανένα σχολείο και δε θα το πει κανένας δάσκαλος.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ

Αναρχικές συλλογικότητες Οκτάνα, Sine dominis

από την κατάληψη Ευαγγελισμού.

<http://evangelismos.squat.gr>

“μάθηση για λογαριασμό των άλλων γνώσεις ρουτίνα για μυαλό μεγάλων προγράμματα προκάτ κι αυτιστικά πανάκεια για άτομα γραφειοκρατικά”

Στίχοι από τον “εκπαιδευτικό παροξυσμό” του συγκροτήματος ANTI

Η σχολική χρονιά άρχισε εδώ και καιρό, οι συναντήσεις με φίλους και φίλες και οι κουβέντες για τις διακοπές έχουν τελειώσει, και έχουν δώσει τη θέση τους στον καθημερινό, μονότονο, και πάντα στην ώρα του, αυτόν τον σιχαμένο ήχο του κουδουνιού. Μάζεμα στο προαύλιο και προσευχή, “Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς”, σταυροκοπήματα και ευχές, και μετά επιστροφή στην πραγματικότητα, μια πραγματικότητα που κάθε χρόνο γίνεται όλο και πιο εχθρική, δύσκολη και βαρετή.

Τα καλύτερα μας χρόνια στοιβαγμένα σε “κρύες” αίθουσες. Μικρή διέξοδος οι γνωριμίες, οι παρέες, οι πλάκες και το παιχνίδι. Στα θρανία και τους τοίχους μηνύματα από προηγούμενους “τροφίμους”, συνθήματα,

έρωτες, στιχάκια, μαντινάδες, ζωγραφική, μια μορφή τέχνης για να ταξιδέψει το μυαλό μακριά. Αλλά τα ‘χουν προβλέψει όλα: το χρώμα στους τοίχους, το ύψος στα παράθυρα, ακόμα και τις καρέκλες, αυτές οι ξύλινες που δε μπορείς να βολευτείς με τίποτα. Είναι όλα στημένα για να μη σου αποσπάται η προσοχή από τους

μονόλογους του καθηγητή. Καθηγητή «δέσμιο» με τη σειρά του, της ύλης και των εντολών του υπουργείου, που ακόμα και καλές προθέσεις να έχει, είναι εγκλωβισμένος να αναπαράγει αυτά που του υποδεικνύουν.

Αυτά είναι λίγο πολύ γνωστά και τα 'χουμε νιώσει όλοι στο πετσί μας, το θέμα όμως είναι ότι το σχολείο αλλάζει, καιαλλάζει κάθε χρόνο προς το χειρότερο. Με πρόφαση τα μνημόνια και την οικονομική κατάσταση της χώρας, πέρα από το να τσακίζουν κάθε εργασιακό και "δημοκρατικό" δικαίωμα, να κόβουν μισθούς και συντάξεις και να μας ξεσκίζουν στους φόρους, στόχο έχουν και τη νεολαία. Οι νέοι, "το αύριο αυτής της κοινωνίας", όπως λένε, πρέπει να κατασκευαστούν έτσι ώστε να

εξυπηρετούν το κράτος, τους επιχειρηματίες και τη νέα εποχή της "ανάπτυξης". Πρέπει να ακολουθούν το τρίπτυχο ανταγωνισμός, γλείψιμο και υπακοή. Το σχολείο πρέπει να γίνει ένας τέλειος μηχανισμός προσαρμογής σε έναν κόσμο παραφροσύνης. Γιατί άλλωστε να μας δώσουν μόρφωση και κριτική σκέψη, γιατί να μας μάθουν να συνεργαζόμαστε και να βοηθάμε ο ένας τον άλλο, γιατί να μας

κάνουν ανθρώπους που αύριο θα μπορούσαν να αμφισβητήσουν την εξουσία τους και τα προνόμια τους ;

Το σύστημα διδασκαλίας είναι η διδασκαλία του συστήματος .

Πάνω ακριβώς σε αυτήν τη γραμμή κινείται το νέο νομοσχέδιο για την παιδεία και το "νέο σχολείο". Συνεχιζόμενες εξετάσεις από την Α' λυκείου μετατρέπουν τους μαθητές σε άλογα κούρσας, σε ένα συνεχιζόμενο ανταγωνισμό μεταξύ τους. Την ίδια στιγμή όσοι δεν έχουν

φράγκα για να ξημεροβραδιάζονται στα φροντιστήρια, δεν έχουν σχεδόν καμιά ελπίδα να περάσουν σε κάποιο Πανεπιστήμιο ή ΤΕΙ (πέρυσι οι μαθητές πήραν μια γεύση του τί θα πει "τράπεζα θεμάτων", αφού ένα 30% έμεινε για Σεπτέμβρη). Έτσι φτιάχνουν δυο κατηγορίες ανθρώπων : αυτούς που έχουν την οικονομική δυνατότητα να σπουδάσουν, και στη συνέχεια μάλλον να φύγουν για εξωτερικό, και σε αυτούς που θα γίνουν φτηνοί εργάτες και θα δουλεύουν σα σκυλιά, για ένα κομμάτι ψωμί, στη "νέα Ελλάδα τους". Με τα νέα νομοσχέδια (που δεν αφορούν μόνο τους μαθητές, αλλά δασκάλους και καθηγητές) με το κλείσιμο τμημάτων στα ΕΠΑΛ, με την αξιολόγηση, με τις περισσότερες ώρες διδασκαλίας, με απολύσεις και πειθαρχικά, επιχειρούν την περεταίρω τρομοκράτηση, τον έλεγχο και τη μετατροπή τους σε υπαλλήλους και φερέφωνα του κράτους, και όχι σε εκπαιδευτικούς .

Δεν φτάνει όμως μόνον αυτό, πρέπει να σπάσει και ο τσαμπουκάς

όσων αντιδρούν. Η εποχή απαιτεί "ησυχία τάξη και ασφάλεια", γι' αυτό όλο και πιο συχνά μπουκάρουν εισαγγελείς και αστυνομία στα σχολεία, σπάνε καταλήψεις και τραβάνε μαθητές σε τμήματα και δικαστήρια. Ένα γεγονός το οποίο θάφτηκε από τους δημοσιοκάφρους, και συνέβη με το καλημέρα της σχολικής χρονιάς, ήταν η εισβολή της αστυνομίας τα ξημερώματα της Δευτέρας 22/9 σε κατάληψη ΕΠΑΛ της Καισαριανής στην Αθήνα.

Μπούκαραν μέσα με όπλα, πυροβολούσαν στον αέρα και στη συνέχεια συνέλαβαν τους μαθητές που βρίσκονταν μέσα στο σχολείο. Με βρισιές και απειλές τους πέρασαν χειροπέδες και τους πήγαν στο τμήμα της περιοχής, αφήνοντας τους πολύ αργότερα ελεύθερους. Να υποθέσουμε ότι οι μαθητές στάθηκαν τυχεροί, μιας και οι μπάτσοι έχουν μια τάση να πυροβολούν στον αέρα και να

βρίσκουν στο κεφάλι... όπως έγινε με τον Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο στην Αθήνα και τον Ηρακλή Μαραγκάκη εδώ στην Κρήτη.

